

Jelle de Vries

Door Hans Oosterwegel

"We hebben hem pas drie weken, en hij moet wennen!"

De hond blaft bij binnenkomst, maar met Jelle komt het gesprek snel op gang. "Ik ben nog een 'jonkie', want ik doe het monitoren van boerenlandvogels pas vijf jaar. Ik kom oorspronkelijk uit Friesland en daar is mij het kievitseieren zoeken met de paplepel ingegeven. We verkochten ze vroeger ook.

"Toen ik later de basiscursus weidevogelbescherming bij Landschap Noord-Holland volgde, merkte ik dat je daardoor anders naar weidevogels gaat kijken. Je let meer op en interpreteert het gedrag van de vogels veel beter."

Ook als ik toevallig langs een weiland fiets, kijk ik anders. Na een aantal jaren doe ik het werk nu zelfstandig. Dan ben ik meer gefocust en als ik denk dat ik ergens heen moet, kan ik gewoon gaan.

Je moet in dit werk goed je ogen de kost geven en een beetje geduld hebben.

"Ondanks dat ik genoeg te doen heb in mijn pensioenleven, kijk ik wel altijd uit naar het begin van het weidevogelseizoen, vooral als ik de eerste kieviten al weer zie bakkeleien.

Ik loop bij de boerderij van de familie Lansberg aan de rand van de Egmondermeer. De boerderij heeft zo'n vijftig hectare land, waarvan een deel wordt gebruikt voor de teelt van maïs. Dus ik heb de ruimte! Ik vind het ook interessant om met de boer te sparren over zijn beleid en over de regelgeving vanuit de overheid.

Wat ook leuk is, is dat de boer soms schoolklassen ontvangt. Dan legt hij natuurlijk het een en ander uit en laat hij zien hoe het er op een boerderij aan toegaat. Daarnaast doet de boerderij mee aan het landelijke initiatief Adopteer een Koe. Dat is een project dat specifiek is opgezet om burgers en boeren dichterbij elkaar te brengen.

Je ziet dat ik bij een progressieve boer loop, die naast kruidenrijk grasland ook een deel akkergrond heeft. De melk van die koeien is trouwens ook romiger. Hij heeft zijn zoon ook enthousiast kunnen maken voor het agrarisch natuurbeheer. Hij zit in de jongerenraad van Water, Land & Dijken. Da's toch schitterend!

Ik word wel eens een beetje mismoedig van hoe weinig nesten succesvol zijn en wat de opbrengst uiteindelijk is. Vier jaar geleden hadden we nog zo'n dertig nesten op de percelen. Afgelopen jaar waren dat er nog maar negen, waarvan er vijf zijn gepredeerd.

Oh, nog iets bijzonders: op twee percelen lag een meeuwnest vlak naast een kievitsnest. Je moet er niet aan denken wat er gebeurt als die meeuwen jongen krijgen en de jongen van hun kievitburen als voedsel gaan zien..."